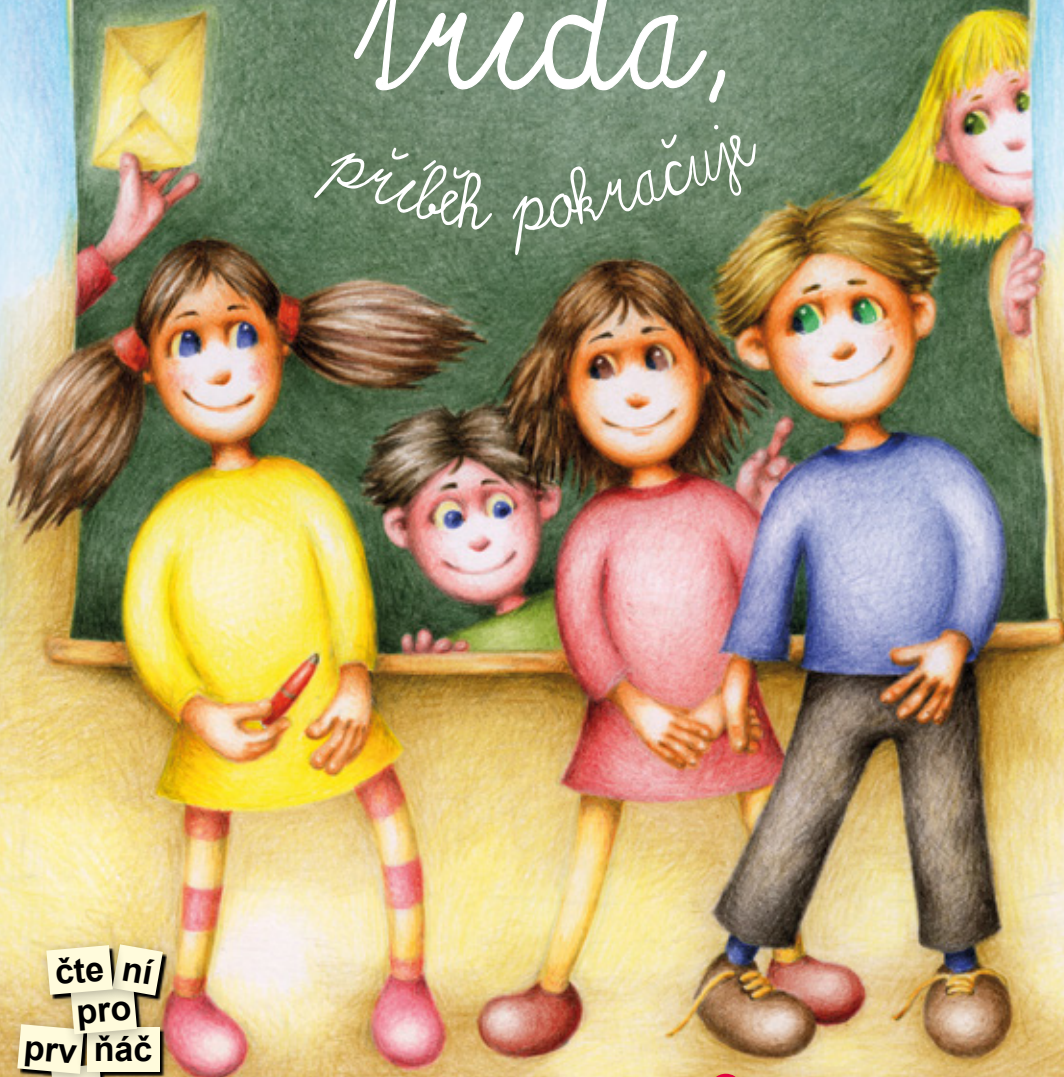

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fuštan

Kouzelná Máda, příběh pokračuje

čte ní
pro
první
ky

GRADA®

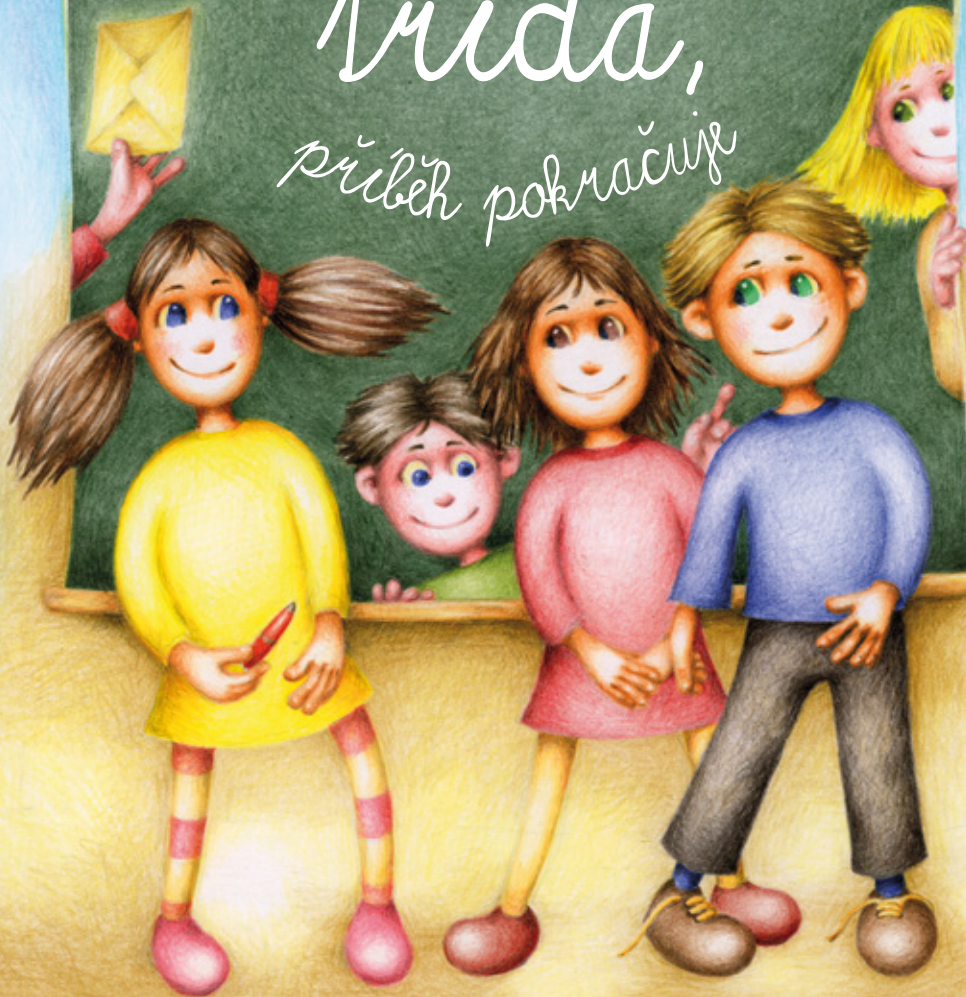
čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fuštan

Kouzelná Máda,

příběh pokračuje

*Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

Mgr. Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA, PŘÍBĚH POKRAČUJE

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5765. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-247-5377-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9668-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9669-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
První den ve druhé třídě	9
Nová paní učitelka	13
Jenom samé kárání	17
Kouzelné pero	21
Zklamání	25
Katastrofa	29
Co s tím uděláme?	33
Dopis	37
Chvilé napětí	41
Sasanka	45
Dopis zmizel	49
Překvapení	53
Začíná se od začátku!	57
Tajná výprava	61
Učesaný mamut	65
Kouzelný rok v kouzelné třídě	69

Předmluva

Možná to zatím netušíte, ale školy jsou plné dobrých víl... A nejen školy pohádkové, ale i ty opravdické. Jestli se v novém vyprávění o kouzelné třídě opět setkáte s Jasmínou Bílou, není úplně jisté. Můžete si ale být jisti, že i tentokrát to bude příběh plný nečekaných kouzel. Za to, že si ho můžete přečíst, nezapomeňte poděkovat svojí paní učitelce. Co myslíte, nepodobá se náhodou dobré víle? Vždyť naučit někoho číst je tak trochu kouzlo, které dennodenně přináší radost do života.

První den ve druhé třídě

Děti v jedné kouzelné třídě měly spoustu zajímavých zážitků. Každý nemá to štěstí, aby měl místo paní učitelky vílu. Paní učitelka Jasmína Bílá dokázala nemožné. Děti se díky ní všechno rychle naučily, a navíc se chovaly vzorně. Na konci školního roku za to dokonce dostaly pochvalu od pana ředitele.

Víly ale mohou být ve světě lidí nanejvýš rok. Na konci školního roku se proto paní učitelka musela se svými žáky rozloučit. Na památku jim ale věnovala kouzelné pero. Inkoust v něm nikdy nevyschne, a navíc dokáže napsat správné odpovědi v písemné práci. Žáci měli z dárku velikou radost. Po paní učitelce se jim ale bude docela určitě stýskat.

O prázdninách si děti užívaly sluníčka. Koupaly se v moři nebo v bazénu a jezdily

na výlety. Kdyby věděly, že je uvítá jejich milá paní učitelka, která je ve skutečnosti víla, nejspíš by se do školy těšily. Teď byla situace jiná. Děti si přály, aby prázdniny nikdy neskončily.

Jejich přání se jim ale nesplnilo. Prvního září museli všichni žáci do školy. A platilo to i pro žáky kouzelné třídy.

„Jsem zvědavá, kdo nás teď bude učit,“ špitla Maruška své spolužačce Adélce. Potkaly se při cestě do školy.

„Možná se vrátí pan učitel Starý,“ dumala Adélka.

„Já bych si přála, aby nás zase učila paní učitelka víla,“ posteskla si Maruška.

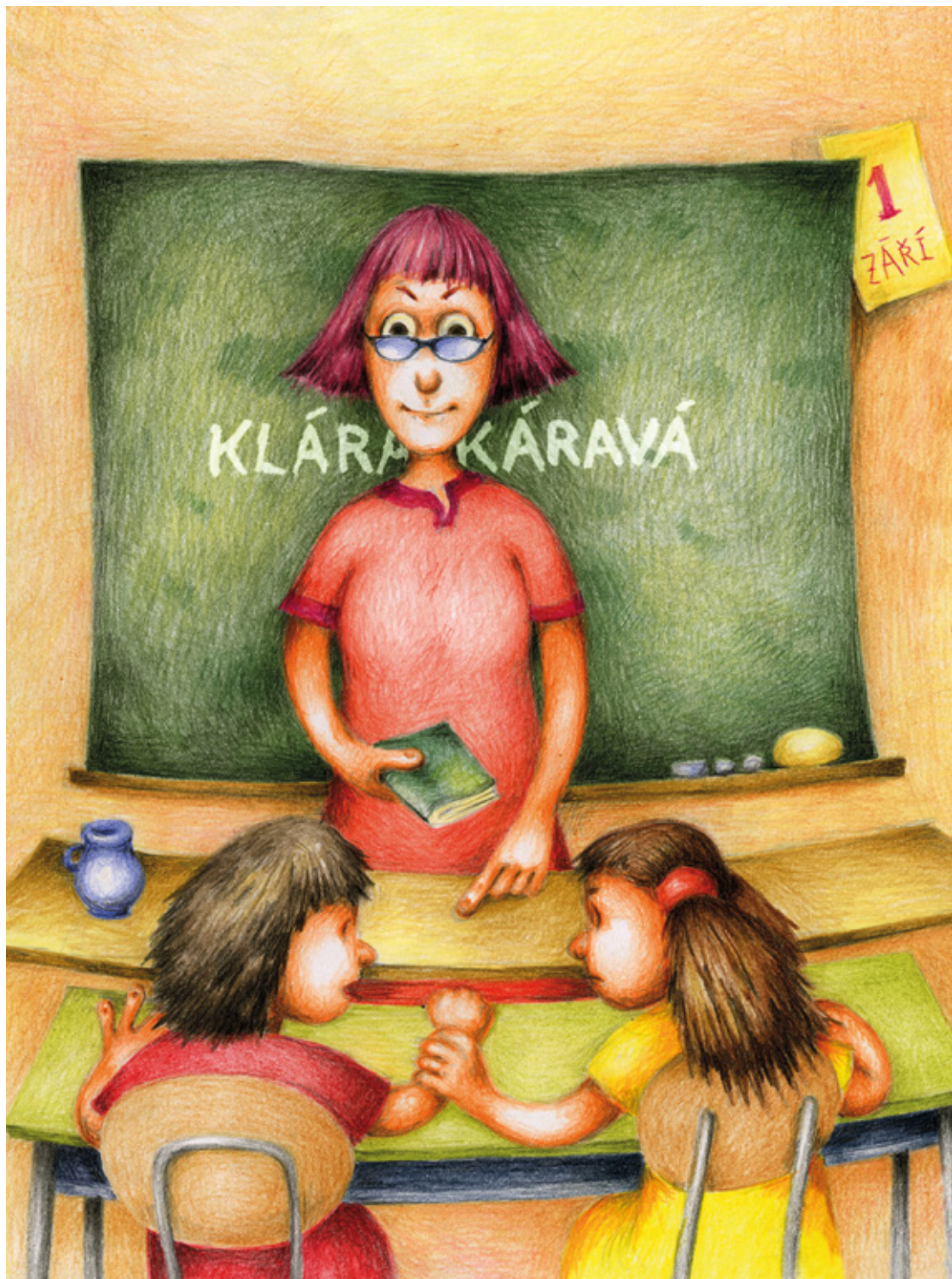
„Ty by bylo úplně nejlepší,“ přikývla Adélka. Víc nestačila říct. Kolem ní se totiž prohnali spolužáci Stojka s Horákem. Když na ně nepůsobila kouzelná moc paní učitelky Jasmíny

Bílé, byli z nich stejní darebáci jako dřív.
Málem Adélku porazili.

„Moc bych si to přála,“ zdůraznila Maruška
a přidržela Adélku, aby neupadla.

Když děti dorazily do svých tříd, posadily se
tak, jak chtěly. Každý chtěl mít nablízku svého
kamaráda. Nikdo se nedržel zasedacího pořádku
z minulého školního roku.

Nová paní učitelka

Zazvonilo. Děti se po zazvonění posadily do lavic a čekaly. Jen Stojka s Horákem to nevydrželi. Honili se a strkali do sebe v zadní části třídy.

Petřička se naklonila a zeptala se Adélky s Maruškou, které seděly před ní: „Co myslíte? Kdo asi přijde?“

Adélka s Maruškou smutně pokrčily rameny. Věděly, že paní učitelce Jasmíně Bílé se nevyrovná nikdo.

„A co když to bude taky víla?“ napadlo Petřičku.

Adélka s Maruškou se hned otočily. Tohle je vůbec nenapadlo. „No jasně,“ začala hned plánovat Maruška. „Víla Jasmína už u nás byla. Určitě nás má ráda. Když nemůže přijít ona sama, tak nám za sebe pošle náhradu.“

Než holky začaly plánovat další podrobnosti, otevřely se dveře a do třídy vstoupila paní učitelka. Na první pohled jako víla nevypadala. Ale co když zdání klame?

Děti ve třídě zmlkly. I René Stojka a Standa Horák se přestali prát. Ne proto, že by je to přestalo bavit, ale byli zvědaví.

Paní učitelka se na děti podívala přísným pohledem. Prstem si posunula brýle na nose a pak se představila: „Jmenuji se Klára Kárává a budu vás učit tento školní rok. Nejste žádné malé děti. Jste už ve druhé třídě, tak doufám, že se podle toho budete chovat.“

Adélka s Maruškou se na sebe vyděšeně podívaly. Oběma prolétla hlavou stejná myšlenka. Kárat znamená napomínat. Paní učitelka vypadá, že kárání bude její silnou stránkou. S Jasmínou Bílou se rozhodně nedá srovnávat.

+

Stojka s Horákem si chtěli paní učitelku vyzkoušet, a tak se v poslední lavici začali prát.

„Doneste mi žákovskou knížku! Oba!“ zakřičela na ně.

„Žádnou ještě nemáme,“ odpověděl s úšklebkem René Stojka. Byla to pravda. Paní učitelka si tedy vzala svůj notýsek a přišla k nim. „Jména!“

Horák se postavil a začal říkat jména, která ho napadla: „Eliška, Adam, Jiří, Luboš, Jarek.“

„Vaše jména!“ zdůraznila paní učitelka přísně. Oba řekli jméno toho druhého. René ukázal na Standu a prozradil jeho jméno. Standa udělal na oplátku totéž Renému.

Paní učitelka si jejich jména pečlivě zapsala.

Jenom samé kárání

Adélka, Maruška a Petříčka šly ze školy spolu. Hned první školní den měly špatnou náladu. Paní učitelka jim dala papír se seznamem pomůcek a sešitů. Všechno by měly donést už do konce tohoto týdne.

„Kdyby tak byly ještě prázdniny!“ posteskla si Petříčka.

„Na další prázdniny si ještě počkáme,“ prohlásila smutně Maruška.

„Já to asi nevydržím!“ zoufala si Adélka.

Dětem se najednou do školy moc nechtělo. Nejen Marušce s Adélkou, které patřily k nejlepším ve třídě. I ostatní spolužáci byli skleslí.

Paní učitelka dětem vyrobila trestné tabulky. Pověsila je na nástěnku. Tam, kde dříve bývaly veselé obrázky. Vlevo byl seznam všech dětí

ve třídě a zbytek papíru vyplnily prázdné chlívěčky. Jedna tabulka byla na zapomínání. Další na špatné chování. Nechyběla ani tabulka na nesplněné domácí úkoly. Paní učitelka tam každý den dala někomu černý puntík. Kdo měl tři puntíky, toho čekala poznámka do žákovské knížky.

Děti ve škole ani moc nezlobily. Neměly na to sílu. Při pomyslení na paní učitelku je rozbolela hlava nebo břicho. Jedině Standu Horáka a Reného Stojku nic z míry nevyvedlo. Bylo jim jedno, že mají všechna okýnka v tabulkách zaplněná černými puntíky.

Jednou o přestávce řekla Adélka Marušce a dalším kamarádkám: „Všimly jste si, že by paní učitelka někdy někoho pochválila? Pořád nás jenom kárá.“

Ostatní děvčata zamyšleně přikyvovala: „Přesně tak!“

„Mně se tak stýská po naší kouzelné víle,“
pronesla Klárka.

„Dala nám přece kouzelné pero!“ vzpomněla
si Maruška.

„No jo,“ vykřikla Adélka. „Zítra máme psát
první písemku, tak se nám bude určitě hodit!“

„Já na pero úplně zapomněla,“ plácla se
do čela Lucka. Ostatní děti si také nevzpomněly,
a tak jim to Lucka připomněla. O přestávce se
postavila před tabuli a hlasitě řekla: „Zítra si
nezapomeňte vzít kouzelné pero od naší víly.
Budeme psát písemku!“